

Introit: *Skládám naději v Hospodina, má duše v něho naději skládá, čekám na jeho slovo. Má duše vyhlíží Panovníka víc než strážní jitro, když drží stráž k jitru. Čekej, Izraeli, na Hospodina! U Hospodina je milosrdenství, hojné je u něho vykopení, on vykoupí Izraele ze všech jeho nepravostí. (Žalm 130, 5-8)*

Píseň 642

Modlitba

Čtení: Exodus 32,1-20

Píseň 171

Text kázání: Exodus 32, 21-35

Bratři a sestry,

izraelský národ se **po třech měsících**, co byl vyveden Hospodinem z egyptského otroctví, poprvé dostal do situace, kterou ještě neznal. Ocítl se bez svého vůdce. Mojžíš totiž vystoupil **na horu Sinaj**, aby se tam setkal s Hospodinem a aby s Ním za celý národ uzavřel důležitou smlouvu Zákona. „**Já budu vašim Bohem a vy budete mým lidem.**“ A lid musel dole čekat.

Čekat, čekání, očekávání. Co v nás tato slova, milí přátelé, vyvolávají? Když čekáte dlouho v čekárně u lékaře, nebo třeba v autě půl hodiny před pokaženým železničním přejezdem, či v koloně aut, a já nevím, na co každý z nás musí někdy ještě mnohem déle čekat, tak jaké pocity se ve vás probouzejí při vašem všelijakém čekání? Nervozita, netrpělivost, napětí, zoufalství, nebo naděje, víra? Žádné čekání jistě není příjemné, protože vlastně nevíte, jak dlouho ještě budete čekat. To vlastně nevěděli ani Izraelci, že se **za 40 dní Mojžíš vrátí**. Ta hora Sinaj, kam Mojžíš vystoupil, totiž budila hrůzu. V 19. kapitole knihy Exodus je to popsáno následovně: **Celá hora Sinaj byla zahalena kouřem, protože Hospodin na ni sestoupil v ohni. Kouř z ní stoupal jako z hutě a celá hora se silně chvěla.** A když se Mojžíš dlouho nevracel, začala se vkrádat mezi lid pochybnost, bezradnost, prázdnota a strach. Přežil to? Vrátil se? Kdo nás teď povede? Ty okolnosti tehdy zřejmě nebyly vůbec jednoduché. A asi v každém čekání, pokud je dlouhé, nastávají kritické chvíle. Každý z nás to asi zažil. Mám ještě u toho doktora čekat, nebo radši odejít? Mám to auto otočit a nějak to objet? Nenadjedu si moc a má to smysl? Co když se ta kolona za chvíli rozjede? Před Izraelem tehdy stálo ale těžší rozhodnutí. *Budeme ještě na toho Mojžíše čekat, anebo tu prázdnotu nějak zaplníme? Jaké zvolíme řešení?* Tehdy pod horou Sinaj zvolili Izraelci velmi špatné řešení. Odvrátili se od živého Boha, **vytvořili si ze zlata sochu býčka**, o kterém začali prohlašovat: „**To je tvůj bůh, Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země.**“ Neuběhlo, bratři a sestry, ani těch 40 dní, a Izraelci zapomněli na to, co slibovali. Než Mojžíš totiž vystoupil na horu Sinaj, vyřizoval lidu od Hospodina důležitý vzkaz: **Vy sami jste viděli, co jsem učinil Egyptu. Nesl jsem vás na orlích křídlech a přivedl vás k sobě. Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým.** A všechen lid tehdy odpověděl jednomyslně: „**Budeme dělat všechno, co nám Hospodin uložil.**“ (Exodus 19). A stačí chvíle čekání, chvíle, kdy se nic neděje, kdy je něco jinak, a Boží lid se odvrací od Hospodina.

Ten příběh, milí přátelé, je nám velikým poučením v našem současném, řekli bychom celosvětovém, čekání. V čekání na konec pandemie, v čekání na uzdravení. V čekání na otevřené obchody, sportoviště, bazény, divadla. Na otevřené školy a na normální vyučování, na povolené návštěvy v nemocnicích, v Domovech seniorů. V čekání na otevřené kostely. Na to až se budeme moc společně setkat na bohoslužbách, na modlitebních, na skupinkách atd. Asi celý národ už toho čekání má dost. Nevíme, kdy to skončí. Vnímám, že přichází veliká krize v tomto čekání. Nicméně jako Boží lid máme možnost se poučit, aby to nedopadlo, tak jako tehdy **pod horou Sinaj**. Abychom nezapomněli na svého Boha, abychom tu prázdnotu po společných setkáních nenaplňovali něčím, co nás bude Bohu vzdalovat. A abychom také nezapomněli jeden na druhého a nesli se navzájem alespoň na modlitbách.

Vraťme se ale ještě do toho příběhu pod horou Sinaj. **Lid se tehdy shromáždil k Áronovi a naléhali na něho: „Vstaň a udělej nám boha, který by šel před námi. Vždyť nevíme, co se stalo s Mojžíšem, s tím člověkem, který nás vyvedl z egyptské země.“** Víte, já jsem kolikrát přemýšlel, proč Áron na tomto místě nejednal jinak. Proč Izraelcům nepřipomněl, že je vyvedl Hospodin a ne Mojžíš. Proč jim nepřipomenul Hospodinova slova, proč jim nepřipomenul jejich vlastní a rozhodný slib. Proč jim tehdy místo nařízení, **aby svým ženám strhali náušnice**, nenařídil, např. rozdělte se po skupinkách a modlete se? Proč místo toho **odliti zlatého telete**, nezhotovil např. oltář Hospodinu? Zřejmě ten tlak na Árona byl velmi velký. Na druhou stranu nevyměňujeme i my někdy Hospodina za svá zlatá telata a telátka? Za své vlastní bohy, které nám nemohou podobně jako to tele mluvit do života? Co je pro nás zlaté, čeho si ceníme, co uctíváme a do čeho si nechceme nechat mluvit? Na kolik si pouštíme živého Boha do svého života a nakolik se Jím necháme vést? Nakolik jednáme podle Božího slova? A tak každý sám si zhodnot', zda hledáš živého Krista a následuješ ho, anebo zda se raději necháš vést svými pozlátky a svými vášněmi.

Když se, bratři a sestry, podíváme na ty Izraelce, začali se klanět zlatému teleti a hlasitě vyznávali: „**To je tvůj bůh, Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země.**“ Možná je to pro nás až nepochopitelné, že lidé, kteří zažili mocné Boží působení, sami sobě namluvili takovou lež. Sami se rozhodli jít cestou lži, místo, aby stáli v pravdě. Na druhou stranu, kolik lidí i dnes lže anebo i věří různým lžím? Kolik i křesťanů hlásá neověřené věci, místo toho, aby hlásali evangelium? A kolik lidí, ano i křesťanů, věří především sami v sebe, ve své vlastní síly a schopnosti? A kolik z nich se nechce nechat proměňovat Božím slovem v Kristův charakter? Kolik z nich chce zůstat sami sebou? Kolik těch, kteří před Bohem ve křtu či konfirmaci slibovali věrnost se od Ježíše odvrátili? A kolika z nich ve skutečnosti sedí místo Krista na trůnu jejich života jejich vlastní já?

Myslím, bratři a sestry, že s tím vším mnohdy máme problém my všichni. **Všichni jsme zhřešili a jsme daleko od Boží slávy.** Tehdy kromě Mojžíše do toho byli namočení vlastně taky všichni. Všichni kolem telete **tancovali, zpívali rozpustilé písně a provozovali nevázané vášnivé hry.** Zlaté tele jim do toho nemluvalo, tak bylo vlastně povoleno všechno! A to se jim samozřejmě líbilo. Nikdo tehdy tedy nebyl připraven k uzavření smlouvy s Hospodinem, nikdo tehdy nebyl připraven na přijetí pravidel. Vždyť všichni porušili hned první bod smlouvy! **Nebudeš mít jiného boha mimo mne!** Vůbec se nedivím Mojžíšovi, že ty kamenné desky zákona roztráskal, když uviděl to křepčení. Asi to známe trochu jinak všichni. Chcete pro druhé nebo pro své děti, jen to nejlepší, zařizujete, vyjednávejte, ale oni si to stejně chtějí dělat po svém. A většinou úplně opačně. Míjí se to našim představám. Kolikrát jsi chtěl i ty už se vším praštit? Ovšem kolikrát jsi ty sám zarmoutil Ducha svatého? A uvědomuješ si, že On s tebou nepraštil? Pán Ježíš tě miluje a v této lásce to s tebou nikdy nevzdá, tak ani ty to nevzdávej s druhými a nelámej nad nimi hůl!

Mojžíš také prosil Hospodina, svého Boha, o shovívavost, aby se nad lidem smiloval. A On to učinil. Dal lidu novou šanci. A když potom dole Mojžíš při návratu vyčínil Áronovi za to, co provedl, zvolal k lidu, **kdo je Hospodinův ke mně!** Ti, kteří zanechali křepčení a vášni kolem telete, ti se vlastně přiznali k Bohu, a proto byli následně zachráněni. Ti druzí **byli na Hospodinův pokyn zabiti.** Tehdy to byla velmi vážná věc. Přiklonit se k Hospodinu znamenalo život, křepčit kolem telete znamenalo smrt. V podstatě tomu tak ale je i dnes. Především v té duchovní rovině. Není potřeba nikoho zabíjet, ba ani slovem mu ubližovat, jak praví Kristus. Nicméně následovat Krista znamená život, nenásledovat Ho, znamená smrt, totiž tu věčnou. Hledat Boží tvář na modlitbách a ve slově Božím, stát se Kristovým nástrojem a služebníkem, znamená život, jít si po svém, po zábavě světa, být lhostejný a sobecký, zahálčivý a líný, to jsou již symptomy duchovní smrti. A právě lenost a zahálčivost se chce zvláště v dnešní době čekání, kdy toho moc nemůžeme, vkrádat a opanovat naše životy. Nedovolme to a postavme se k tomu aktivně!

Ke každému z nás, bratři a sestry, přichází i v této době, stejně jako každý den sám živý Pán Ježíš Kristus. A podobně jako Mojžíš nás volá stejnými slovy: **Kdo je Hospodinův, ke mně!** Jak na to zareaguješ? Pán Ježíš říká: **Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi.** Co všechno může být tímto přiznáním se ke Kristu? Není to jen to prvotní vyznání naší víry, kdy jsme v Ježíše uvěřili, ale každodenní rozhodování být Hospodinův. Co to znamená? Denně do našeho života přichází situace, kdy se rozhodujeme, zda se přikloníme na stranu Boží, nebo na stranu světa. Na stranu pravdy, nebo lži. Např. rozhodnu se vzít si věřícího nebo nevěřícího partnera? Rozhodnu se odpustit tomu, kdo mi ublížil, anebo ho budu nenávidět? Budu poctivý, nebo když budu mít příležitost podvádět, tak to udělám? Budu ochotný pomoci, když budu žádán, anebo budu nevrlý a netečný? A budu se stydět za svou víru, anebo se k ní hrdě přiznám? Každý z nás si jistě vzpomene, kdy se musel podobně rozhodovat. Jsem tedy Hospodinův a přikloním se k Němu, anebo patřím světu a odkláním se od Boha? Po ovoci se to dá poznat.

Bratři a sestry, někdy svým jednáním zapíráme Krista před druhými všichni. Ale Pán Ježíš nám s každým dnem nabízí novou šanci. Abychom svými skutky Ho už znovu nezapírali, ale naopak, aby na nás i v této složité době bylo vidět, že jsme Kristovi a že naše víra není mrtvá. Amen. Modlitba píseň 130

Slovo poslání: Pojd'te ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“ (Matouš 11, 28-30)

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen. Píseň 685